

Toen de dag van het Pinksterfeest aanbrak waren ze allen bij elkaar.

Plotseling klonk er uit de hemel een geluid als van een hevige windvlaag, dat het huis waar ze zich bevonden geheel vulde.

Er verschenen aan hen een soort vlammen, die zich als vuurtongen verspreidden en zich op ieder van hen neerzetten, en allen werden vervuld van de heilige Geest en begonnen op luide toon te spreken in vreemde talen, zoals hun door de Geest werd ingegeven.

In Jeruzalem woonden destijds vrome Joden, die afkomstig waren uit ieder volk op aarde. Toen het geluid weerklonk, dromden ze samen en ze raakten geheel in verwarring omdat ieder de apostelen en de andere leerlingen in zijn eigen taal hoorde spreken. Ze waren buiten zichzelf van verbazing en zeiden:

'Het zijn toch allemaal Galileeërs die daar spreken?

Hoe kan het dan dat wij hen allemaal in onze eigen moedertaal horen?

Parten, Meden en Elamieten, inwoners van Mesopotamië, Judea en Kappadocië, mensen uit Pontus en Asia, Frygië en Pamfylië, Egypte en de omgeving van Cyrene in Libië, en ook Joden uit Rome die zich hier gevestigd hebben, Joden en proselieten, mensen uit Kreta en Arabië – wij allen horen hen in onze eigen taal spreken over Gods grote daden.'

Verbijsterd en geheel van hun stuk gebracht vroegen ze aan elkaar:

'Wat heeft dit toch te betekenen?'

Maar sommigen zeiden spottend:

'Ze zullen wel dronken zijn.'

Handelingen 2, 1-13

'Wat heeft dit toch te betekenen?' Deze vraag wordt wel meer gesteld als het over geloven gaat. Vaak wordt die vraag niet meer gesteld, want steeds meer mensen zijn er van overtuigd dat geloven niets te betekenen heeft. Sommige mensen spotten zelfs, zoals toen met 'ze zullen wel dronken zijn.' Of, men stelt de vraag: 'geloof jij nog?', alsof geloven een kinderziekte is, waar men best vanaf raakt. Veel mensen hebben de kerk de rug toegekeerd. Veel jonge mensen weten niet meer wat geloven is. Dat zijn vaststellingen. Dat wil zeker geen klagzang zijn.

Wij zijn overtuigd van de zin van geloven en van de betekenis voor mens en samenleving. Wat moet er dan gebeuren? Kan het Pinksterverhaal ons de weg wijzen?

Ze waren allen bij elkaar. Het was kort na de dood van Jezus. Wellicht vonden ze troost en steun bij elkaar. Echte verbondenheid die deugd deed. In die gemeenschap werden ze *vervuld van de heilige Geest*. Het vuur van Jezus' geestdrift laaide weer op en waaide door hun samenzijn. En ze konden er niet over zwijgen. *Ze begonnen op luide toon te spreken in vreemde talen, zoals hun door de Geest werd ingegeven.* Zo straalden ze de vreugde van de heilige Geest uit.

Ze begonnen te spreken en ze werden door de omstanders begrepen. *Ieder hoorde de apostelen en de andere leerlingen in zijn eigen taal spreken.* De verbondenheid binnen hun gemeenschap leidde tot verbondenheid naar buiten. Wat zij te vertellen hadden, sprak de mensen aan. Zij spraken de taal van de mensen. Zo kon het gebeuren dat mensen zegden: *'wij allen horen hen in onze eigen taal spreken over Gods grote daden'* en *'wat heeft dit toch te betekenen?'* Pas na die geestdriftige ontmoeting hield Petrus zijn toespraak, bracht hij zijn geloofsgetuigenis.

'Wat heeft dit toch te betekenen?' De vreugde van de heilige Geest kan maar openbloeien in een echte gemeenschap: mensen die met elkaar op weg gaan, in elkaar geïnteresseerd zijn, voor elkaar zorgen, elkaars leven delen, met elkaar verbonden zijn, hun geloof delen, samen bidden en vieren. Dat is iets anders dan een groep mensen, die (toevallig of niet) samen zit in hetzelfde gebouw. In de warmte binnen zulke gemeenschap kan het vuur van de heilige Geest waaien en oplaaien. De warmte in de gemeenschap kan worden aanvoeld door buitenstaanders. Wanneer die de gelovigen horen spreken in hun eigen taal, kan bredere verbondenheid groeien. Die eigen taal is niet zozeer de gebruikelijke voertaal, maar een taal die alle mensen verstaan, geen 'geloofsjargon'. Geloven gebeurt in onze 'moedertaal', zodat mensen kunnen begrijpen wat geloven voor hen kan betekenen en wie God voor hen kan zijn.

Zo wordt het Pinksteren in de Kerk. Dan kan het opnieuw gebeuren dat mensen zich aangesproken voelen door de vreugde van de heilige Geest. Zo ging het op het eerste Pinksterfeest: *'Degenen die zijn woorden aanvaardden, lieten zich dopen; op die dag breidde het aantal leerlingen zich uit met ongeveer drieduizend. Ze bleven trouw aan het onderricht van de apostelen, vormden met elkaar een gemeenschap, braken het brood en wijdden zich aan het gebed.'* (Handelingen 2, 41-42)

Zo gaat het nog steeds. De vreugde van de heilige Geest groeit in de warmte van ons hart, waar we liefde en verbondenheid mogen beleven. Wanneer andere mensen dat mogen zien en horen in hun eigen taal, kan die vreugde ook hen bereiken. Misschien stellen zij dan ook de vraag: *'Wat heeft dit toch te betekenen?'*

Geest van God,
Geest van Jezus,
wij kunnen uw warme nabijheid voelen
in de liefde en de verbondenheid
die we met elkaar beleven.

Moge die warmte
in ons een kracht zijn
die ons elke dag helpt
om samen te leven
en gemeenschap te worden.

Moge die kracht
ons helpen
om te verstaan
wat we ontvangen
in uw Woord.

Moge uw Woord
onze gids zijn
om uw liefde en vrede
met medemensen te delen,
overal in de wereld.

Amen.

Dit blaadje is geïnspireerd
door de bisschopsleuze
van de bisschop van Gent
Lode Van Hecke.

In het Licht van Gods Woord

De vreugde van de heilige Geest

Pinksteren 2020